

XLVII.

Вижъ: на около е всичко
Росно, весело, засмѣно,
Тихий вѣтрецъ разпилява
Благовоиѣе и отрада.

А защо ли пжкъ сърдце ми
Тѣй болезнено се стиска?
Дал' за нѣщо се надѣва?
Или нѣщо си желае?

Ахъ, лѣжатъ в' гърди ми слаби
Купъ неизбежни надѣжди,
А в' сърдце ми, в' скърби врасло,
Нѣма мѣсто зарадъ желби.